

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **W.G.**,
skazanego za czyn z art. 160 § 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 7 listopada 2025 r.,
zażalenia obrońcy
na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z 26 czerwca 2025 r. sygn. akt IV WKK 10/25
o odmowie przyjęcia kasacji,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie,**
- 2. obciążyć W.G. kosztami postępowania zażaleniowego.**

[WB]

UZASADNIENIE

W dniu 4 czerwca 2025 r. do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim wpłynęła kasacja obrońcy W.G. od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z 4 kwietnia 2025 r. o sygn. akt IV Ka 587/24 utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z 24 czerwca 2024 r. sygn. akt II K 75/22, którym uznając W.G. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. i in.

wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat.

Obrońca W.G. wniósł w jego imieniu kasację od wyroku sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości i zarzucając rażącą obrazę art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.; art. 170 § 2 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Piotrkowie Trybunalskim o ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zarządzeniem z 26 czerwca 2025 r., Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył obrońca skazanego, zaskarżając je w całości i podnosząc, że w zarządzeniu bezzasadnie przyjęto niedopuszczalność wniesionej kasacji.

W konkluzji wniósł „o uchylenie zaskarżonego zarządzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem jest prawidłowe pod względem merytorycznym. Słusznie przewodniczący wydziału odmówił przyjęcia kasacji obrońcy – czyli kasacji na korzyść skazanego – od orzeczenia utrzymującego w mocy wyrok, którym wymierzono mu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jak bowiem wynika z treści art. 523 § 2 k.p.k., *„kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”*, a ograniczenie to, zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k., nie obowiązuje jedynie w przypadku kasacji wnoszonych przez tzw. podmiot szczególny (określony w art. 521 § 1 i 2 k.p.k.) lub wnoszonych z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Stosując regułę prawniczego wnioskowania zwaną rozumowaniem *a contrario* – która powinna być znana także autorowi rozpoznawanego zażalenia – z powyższego można, a nawet należy wywodzić, że

każda kasacja na korzyść strony, która nie została skazana na karę bezwzględnego pozbawienia wolności, która nie została wniesiona przez podmiot szczególny lub nie opiera się na zarzutach stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze, jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Wobec stanowczego brzmienia wyżej cytowanych przepisów (art. 523 § 2 i 4 k.p.k.), za warunek dopuszczalności kasacji wniesionej na korzyść osoby, wobec której warunkowo umorzone zostało postępowanie karne, uznaje się oparcie jej na bezwzględnych podstawach odwoławczych.

Ponieważ lektura przedmiotowej kasacji prowadzi do wniosku, że sformułowane w niej zarzuty takich uchybień nie podnoszą uchybień, Przewodniczący IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, zasadnie odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę W.G. w przedmiotowej sprawie jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Mając na uwadze oczywistą bezzasadność zażalenia obrońcy oskarżonego, należało utrzymać zaskarżone zarządzenie w mocy, na podstawie art. 637 w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k., obciążając W.G. kosztami postępowania zażaleniowego.

[WB]

[a.ł]